

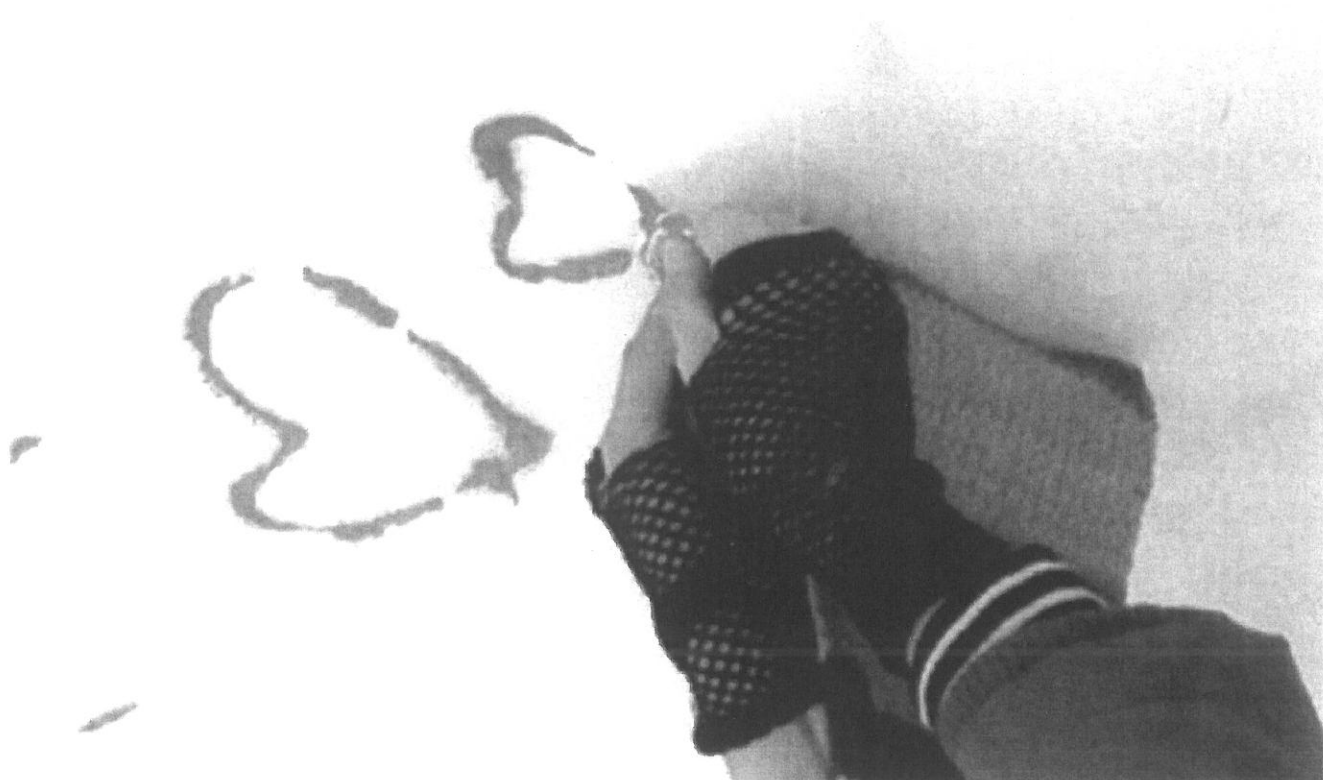
Š

sach

9.

30.1.2009

8. ročník

Obsah

Co se děje ve škole

Den otevřených dveří.....	1
Anketa o akademii.....	2
Chaos, zmatek a panika....	3
Divadlo-Sněhurka a sedm trpaslíků.....	4

Rozhovor s...

p. uč. Drábková.....	5
----------------------	---

Naše literární začátky

Novodobá Kytice.....	6-7
Vánoční překvapení.....	8-11
Pravda vítězí ,ale dá to fušku.....	12-14
Ukrytá pravda pod zástěrkou lži.....	15
Schůzka se smrtí.....	16-17

Ze života...

Nikdo není dokonalý.....	18
Pizzerie Acapulco.....	19
O kom se mluví.....	20
Čokoládové mámení.....	21

Všichni jsme se vzpamatovali z pololetí, vypadá to, že by mohl být klid. Ale opak je pravdou. Je tu AKADEMIE. To znamená velký shon a spousta práce se scénkami. Mezi zkoušením ale určitě najdete chvíli klidu. A proto jsme tu my s ŠACHEM!

Den otevřených dveří

Dne 11.12.2008 se na naší škole konal DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ. Jako pokaždé se jednalo o velkolepou událost, na kterou se všichni dlouho dopředu připravovali. Byl to den, kteří všichni pořadatelé tak horoucně očekávali...Vše muselo být perfektní, nikde se nesměla stát chyba. A pak zbývala už jenom necelá půlhodinka, kdy měli oficiálně přijít rodiče a děti. Bylo najednou pozdě řešit, co se mohlo udělat lépe. Každý, kdo někde pomáhal, už se těšil na návštěvníky u svého pracoviště. A s úderem půl čtvrté to začalo...

Dá se říci, že v každé třídě bylo něco zajímavého. V učebně hudební výchovy si děti i rodiče mohli zkusit improvizované „karaoke“. Skoro všichni, co přišli, si s námi zazpívali. V dalších třídách jste mohli najít stanoviště s cizími jazyky: angličtinou, španělštinou, němčinou i ruštinou, kde jste mohli ochutnat čaj ze samovaru. Samozřejmě tu byla také stanoviště s dějepisem, občanskou výchovou, českým jazykem, matematikou a zeměpisem. U každého jste se dozvěděli nějaké zajímavosti a u všech stanovišť byly přichystány kvízy. V učebnách chemie a fyziky naši studenti ukazovali zajímavé pokusy. V biologii jste se mohli podívat na hady. Ve zbylých třídách se promítala videa z různých akcí naší školy. Největší úspěch měla Akademie a zájezd do Anglie. V pergole jste měli možnost zakoupit si školní časopis ŠACH.

Děkujeme všem organizátorům z řad žáků a učitelů za jejich nadšení. Naše poděkování patří také lidem, kteří se na nás přišli podívat.

Na Dni otevřených dveří jsme také dělali anketu. Tady jsem to všechno shrnula.

Co se vám tady nejvíce líbilo?

Největší úspěch měla určitě učebna hudební výchovy a hned za ní biologie. Všichni také chválili tykadla hostesek, díky kterým byly nepřehlédnutelné. A většinou se líbilo všechno.

Co se vám naopak nelíbilo?

Potěšilo nás, že tato kolonka byla většinou proškrtnutá.

Co byste příště změnili?

Dostali jsme různé návrhy, např. tombola, více hostesek a rozdávat více sladkostí.

K naší radosti jsme se opět setkali s proškrtnutými políčky.

KačQa

ANKETA O AKADEMII

Dva roky utekly jako voda a už je tu zase školní akademie, přípravy jsou v plném proudu, všichni neúnavně zkoušejí a snaží se, aby jejich scénka byla co nejpropracovanější. A protože jsme byly zvědavé, co si která třída vymyslela a jak je na tom s přípravami, udělaly jsme se studenty anketu. Tady je ☺

1. Připravujete si něco na akademii? Jestli ano, co?
2. Zapojí se všichni žáci z vaší třídy?
3. Těšíte se?
4. Jak se vám líbí téma „Jedeme do Bruselu“?
5. Jste rádi, že se na naší škole pořádá akademie?

<p style="text-align: center;">PA</p> <ol style="list-style-type: none">1. Ano, budeme tancovat hip hop.2. Ano.3. Jasně! ☺4. Je dobré, líbí se nám.5. Ano, jsme.	<p style="text-align: center;">PB</p> <ol style="list-style-type: none">1. Nemáme. ☹2. Ne, když nic nemáme.3. Ano, přijdeme se podívat.4. Nic nás na tohle téma nenapadlo.5. Ano, jsme.
<p style="text-align: center;">SA</p> <ol style="list-style-type: none">1. Ano, máme připravený Šmoulí tanec.2. Skoro.3. Ano.4. Docela ano.5. Určitě. ☺	<p style="text-align: center;">SB</p> <ol style="list-style-type: none">1. Ano, přehlídku států.2. Skoro všichni.3. Ano.4. Žádné téma bychom nedávali.5. Ano, nebudeme se učit.
<p style="text-align: center;">TA</p> <ol style="list-style-type: none">1. Zatím nic moc.2. Ne.3. Ano.4. Moc se nám nelíbí, chtěli jsme raději „Z pohádky do pohádky.“5. Jsme rádi, je to zábava.	<p style="text-align: center;">TB</p> <ol style="list-style-type: none">1. Ano, tancování.2. Většina ano.3. No jasně ☺4. Je to divné. Téma bychom úplně zrušili.5. Ano.
<p style="text-align: center;">KA</p> <ol style="list-style-type: none">1. Ano, ale ještě to není hotové.2. Všechny holky, ale jen dva kluci.3. Ano.4. Chtěli jsme raději 60. léta, ale jde to.5. Určitě, nemusíme se učit.	<p style="text-align: center;">KB</p> <ol style="list-style-type: none">1. Ano, ale je to tajemství.2. Téměř.3. Ano.4. Ani moc ne.5. Ano.

CHAOS, ZMATEK A PANIKA ...aneb přípravy akademie

Jak si určitě každý všiml, naši školu zaplavil chaos spojený s přípravami na akademii. Každá třída vymýšlí vlastní scénky a každý se už určitě do příprav zapojil. V předchozím článku jste si mohli přečíst, co každá třída chystá, jak se těší a tady se dočtete další podrobnosti.

Téma „Jedeme do Bruselu“ většinu z nás zarazilo. Nenapadlo nás nic, co bychom mohli na toto téma vymyslet. Myslíme, že jste na tom byli podobně 😊. Ale každý z nás si v něm nakonec něco našel a najednou bylo nápadů hned několik. Času je málo, akademie už pomalu klepe na dveře, ale když se do toho vloží celá třída, jde vše snáz.

Je veřejným tajemstvím, že letošní akademii bude uvádět a moderovat Aneta Mažurková a Jarda Bezděk z KB. Nemohl proto chybět v učebně hudebky (Aneta byla nemocná), kde se předváděly scénky před přísnou komisí 😊. Když jsme se ho vyptávaly, jak se mu líbily a co si myslí, jak celá akademie dopadne, tvářil se nadšeně. Řekl nám, že se sešlo několik dobrých čísel, ostatní se budou muset ještě dopilovat. Přesto je přesvědčen, že letošní akademie bude opravdu vydařená.

To jestli vydařená bude, se dozvíme, až tento den D nastane. Proto se budeme muset nechat překvapit a doufat, že vše bude klapat, jak má.

Sněhurka a sedm trpaslíků

Tentokrát se tady rozepíšu o divadelním představení Sněhurka a sedm trpaslíků, které před Vánoce zhlédli „primáni“. Já jsem představení také zhlédla, takže je tu i můj názor.

Příběh se většinou drží pohádkové předlohy. Až na pár odchylek jako třeba, že trpaslíci jsou kvůli kouzlu zlé čarodějnice velcí. Mě představení překvapilo, protože jsem očekávala pohádku a ona to byla povedená komedie s dvojsmysly. Kostýmy trpaslíků byly velice povedené stejně jako hudba i kulisy. Prostě veselá pohádková směska. Nejvíce mně ale učarovala čarodějnice v pánském podání Jana Apolenáře. To stálo za to vidět. Špičatý korzet jako madona a publikum se lámalo smíchy. A také nesmíme opomíjet spolupráci herců s dětským obecnstvem.

Anketa

Byla jsem se zeptat primánů, jak se jim „Sněhurka“ líbila. Tady je několik jejich názorů. A věřte mi, že nebylo jednoduché z nich něco dostat. ☺

Co se vám na představení líbilo?

- královna, trpaslíci, kulisy, písničky, herci (hlavně ten „ušatej Šmudla“), zrcadlo
- jak se trpaslíci zmenšili a měli ruce na nohou. ☺

Co se vám nelíbilo?

- nejvíce vadil zápach skupinky sedící okolo.
- a někteří kluci byli proti „chlapské královně“ ☺

Vnímali jste to jako pohádku nebo jako komedii s dvojsmysly?

- 70% třídy jako komedii, zbytek jako pohádku

Zeptala jsem se také paní učitelky Mandelíkové. Představení se jí líbilo, ale asi očekávala více.

A na závěr, kdo od Sněhurky očekává drama, ten se asi nedočká. Naopak, kdo se jde pobavit a vezme s sebou třeba mladšího sourozence, tak si to opravdu užije. Záleží jen na vás, já bych si klidně dala „repete“. ☺

KačQa

Rozhovor s paní profesorkou Drábkovou

Je tady další číslo časopisu a my pro vás máme další rozhovor.

1. Jak dlouho učíte na gymnáziu?

Na gymnáziu učím jedenáct let. Předtím jsem učila na základních školách. Dokonce jsem na začátku své učitelské dráhy učila první tři roky na prvním stupni.

2. Asi se vám tu líbí, co tady máte nejraději?

Bude to možná znít jako fráze, ale – mám ráda naše studenty (přestože nás dokáží někdy někteří pořádně „vytočit“) a cítím se dobře v našem malém pedagogickém kolektivu na „Purkyňce“.

3. Chtěla jste být od malička učitelkou?

Ne. Jako úplně malá, snad ještě ve školce, jsem chtěla prodávat noviny a časopisy. Ale ne v obchodě, líbily se mi stánky, kde jsem chtěla i bydlet. Později jsem chtěla vykonávat povolání dětské zdravotní sestry, učitelky v mateřské škole, uvažovala jsem (pod vlivem četby detektivek) i o práci policistky. Ale o práci učitelky jsem uvažovala čím dál častěji. Dá se říct, že ve druhém ročníku na střední škole jsem se rozhodla definitivně.

4. Které třídy učíte a v které jste třídní učitelkou?

Letos učím sekundy, tercie, kvarty. Moje třída je TA.

5. Co říkáte na letošní primány?

Letošní primány příliš neznám, protože tam neučím. Dokonce jsem u nich pouze 1 x suplovala. Podle toho, co slyším od ostatních, se dá říct, že by mohli být šikovní.

6. Ted' trošku odbočíme, jak jste si užila Vánoce?

Letošní Vánoce jsem si ještě neužila, ale na ty loňské ráda vzpomínám. Nejen proto, že bylo více dnů volna. Vánoce jsou pro mě svátky svátků. Klid, pohoda, nikam nespěchat, těšit se z přítomnosti blízkých – to jsou pro mě Vánoce.

7. A co plánujete do nového roku?

Nejsem typ, který nějak zvlášť prožívá příchod nového roku. Plány do nového roku? Tato otázka mě přivedla na myšlenku, že bych snad měla něco naplánovat. Jenže když něco naplánuji, většinou do toho něco „vleze“. Žádné velké plány nemám.

8. Dáváte si předsevzetí? A jaké jste si dala tentokrát?

Předsevzetí do nového roku si nedávám. To si mohu dát během roku kdykoliv.

9. A co říkáte na letošní akademii? Myslíte si, že bude stát za to?

Při každé akademii, čím víc se blíží její termín, mám obavy, že se to snad nedá ani stihnout. Máme však studenty, kteří dokáží při nácviku zabrat naplno a také mají plno výborných nápadů. Akademie se určitě vydaří!

Moc vám děkujeme paní profesorko za zodpovězené otázky.
Příště se můžete těšit na další rozhovor, ale zatím neprozradíme s kým :-)

Lili a Verík:)

Naše literární začátky

Další číslo časopisu a v něm nesmí chybět básnička. Tentokrát jsem si ale vyzkoušela tzv. Erbenův způsob. Doufám, že se vám bude líbit. Příjemné čtení.

Novodobá Kytice

Svítá, slunce vysoko,
nikoho daleko široko,
jen dívka v bílé suknici,
a v rukou nese kytici.

Slunce září zlatou září,
jenom dívka s bílou tváří,
kleká matce tiše k hrobu:
„Ach matko, kde jsi v tuto dobu?“

Je to přesně rok a den,
co rozplynul se mi můj sen,
zbloudila jsi, v jeden den.
V mé duši je jen tichý stén.

Nevěda, zda žiješ ještě,
svírají mne pevné kleště.
Bratři moji nedovolí,
abych měla po své vůli.“

Slza z oka na zem spadla,
dívka pláčem náhle zvadla.
V hrobě prázdném, bez těla
dívka matku nechtěla.

Nikdo nevěděl, zda žije,
jestli její srdce bije,
jednoho dne zmizela,
hrob bez duše, hrob bez těla.

„Sic z bohatého rodu jsem,
mám věru mnohem hezčí sen.
Milý můj je srdce mé,
bude žít vždy vedle mne.

Bratři moji nedovolí,
abych měla po své vůli.
Nesmím si ho nikdy vzít.
Již nechtějí ho se mnou zřít.

Porad' matko rozmilá,
nedej, bych se trápila.
Od žalu mi srdce chřadne,
tělo, duše, všechno zvadne.“

Z očí další slza spadla,
růže z kytice již zvadla.
Vít s sebou hlas si nese,
útěchu však nepřinese.

„Dcero nemáš na výběr!
Špatný zvolila sis směr.
Pokud ho však miluješ,
bratry snadno obejdeš.

V lásce sňatek nutný není,
to jest moje poučení.
Nedej na bratrské lkaní,
máte moje požehnání.“

Svítá, slunce vysoko,
nikoho daleko široko,
jen dva milenci u řeky,
chtějí být spolu na věky.

Scházeli se dnem i nocí,
neřekla to dívka otcí,
bratři by se naštváli,
a past na milého schystali.

Jednou však se stalo přec,
těm šťastným dnům rázný konec.
Schůzka smluvená na louce,
nešťastně dovedla do konce
život dívčina milence.

Dřív než dívka z domu vyšla,
na louku s bratry jejími přišla
skupina chlapců z dědiny,
tak zhasl život jediný.

Bratři tušili sestřinu zradu,
že neposlechla jejich radu,
milého jejího chytili,
a sekerou ho skolili.

Svítá, slunce vysoko,
nikoho daleko široko,
jen dívka v bílé sukničce,
však nenese si kytici.
Kleká ke hrobu milého,
do sněhu čistě bílého.

Zima, všude sníh si leží.
Čas pomalu, stále běží,
pro dívku to věčnost je.
Samota ji spaluje.

Na chlapcův hrob tiše padne,
padne a víc nevstane.

Tereza Dvořáková, KA

Vánoční překvapení

Prázdnou knihovnu osvětlovala jediná lampička na konferenčním stolku. Kousek od něj, před přeplněným regálem, ležel na zemi Alberto Saliveni. Před ním stála postava s pistolí v ruce.

„Ne... prosím ne,“ šeptal Alberto. Postava přešla k regálu a shodila na něj několik knih. Alberto zasténal. Podíval se na útočníka.

„To přece nemůžeš udělat!“

„Můžu...“ odvětil útočník. Knihovnou zazněl výstřel, kroky a pak prásknutí dveří. Alberto neměl sebemenší naději. Po čele mu stékal pramínek krve.

Bylo půl sedmé ráno a Nicolas Saliveni, pětatřicetiletý komisař přicházel do své padovské kanceláře. Vypadal jako každé ráno. Rozcuchané, delší, černé vlasy hřeben neviděly. Tmavá rozevlátá košile, přes ni kožená bunda, trochu prodřená džíny a okopané tenisky, to byl jeho styl.

Nico doklopýtal do pracovny, sedl si na židli, zavřel oči a přemýšlel. Bylo 22. prosince a on neměl ani jeden dárek. Na tuto myšlenku měl jasnou odpověď - dva dny jsou přece moře času. Trápilo ho ještě něco, s přítelkyní Franceskou neprožívali zrovna šťastné období. Ale všechno se časem vyřeší. Netušil jak rychle. Do kanceláře vběhnul strážník.

„Pane, volají vás, máte jet na Univerzitu St. Pietro, mají tam zastřeleného profesora.“

„Cože,“ Nico otevřel oči, „už letím.“ Proběhnul okolo strážníka tak prudce, že ho málem shodil. Utíkal k autu. Nasedl a jel. Nervózně popojížděl v klasickém padovském hustém provozu. Hlavou se mu honilo nepřeborné množství myšlenek. Tu nejhorší se snažil zapudit.

Konečně byl u univerzity. Vyskočil z auta. Utíkal k bráně. Tam stálo pár policistů, zběžně jim ukázal průkaz, zeptal se kam má jít a běžel dál. Celý zadýchaný se dostal do knihovny. Zde našel několik vyšetřovatelů a jeho nadřízeného Tucciho. U těla seděl soudní lékař. Naplnily se Nicolasovy nejhorší obavy. Všichni ztichli, když uviděli Nica. Pomalu kráčet k tělu. Kleknul si.

„Tati! Ne... proč,“ po tváři mu klouzala jedna průhledná kapka z druhou. Postupně se místností neslo tiché „Upřímnou soustrast.“ Nicolas to ale nevnímal. Vše mu bylo jedno.

„Nico, měl bys najít bratra a říct mu to. Nebo jestli chceš, udělám to –“

„Ne!“ přerušil Tucciho Nico. „Já sám.“ Zvednul se a pomalu opouštěl knihovnu.

Sám nevěděl jak, ale stál před školou. Netrpěliví studenti se už hromadili.

Nicolas hledal v davu bratra Bruna. Konečně pohledem zavadil o blondáté nagelované vlasy.

„Hej! Bruno! Pojd' sem!“ Popadnul Bruna za rukáv a táhnul ho k autu.

„Sedni si.“

„Co? Proč? Co jsem provedl?“

„Sedni!“ zařval Nicolas. Oba seděli v autě. Nico přemýšlel, jak začít. Věděl, že bratr je velice impulzivní a prudký.

„Bruno, nevím, jak bych to řekl, je to strašné, ale spolu to nějak zvládnem,“ trochu se zadrhl, ale zvolna pokračoval, „nechtějí vás pustit do školy, protože se tam něco stalo.“ Následovala další pauza. „Jak to říct no... zastřelili tátu.“ Nico sklopil

hlavu do dlaní. Bruno otevřel dveře, vystoupil, práskl s nimi, párkrát do auta kopnul a odešel. Nico věděl, že brečí, v takové situaci potřeboval být chvíli sám.

Nicolas byl už zpátky v kanceláři. Nevnímal čas, byl jako v tranzu. Najednou se pootevřely dveře a dovnitř vstoupil jeho šéf Tucci.

„Myslím si, že bys měl něco vidět. Našla se vražedná zbraň. Byla v popelnici před univerzitou. Našli jsme na ní otisky. Víme, komu patří. Jsou Francesky Mortai. Nic neříkej, já vím, že to už je na tebe moc, ale to horší přijde. Vyslychali jsem ji, na včerejší noc nemá alibi, prý se jen procházela. A nakonec přiznala, že měla s tvým otcem poměr. On ti to chtěl říct. To se jí zrovna nelíbilo. Já mám pocit, že je to jasné i bez přiznání.“ Nico jen naprázdno polknul. Co je moc, to je moc. Začalo mu docházet, proč jim to poslední dobou neklapalo. Byl to tvrdý úder zjistit něco takového.

„Chci ji vidět, teď hned. Já jsem takovej vůl-“

„Zpomal nebo tě tam nepustím, víš, jak se máš chovat.“

„Věř mi, že vím. Jsem stoprocentní paroháč-“

„Dost!“

„Už mlčím,“ ukončil Nico debatu. Následoval Tucciho. Šli dlouhou chodbou a Nicolas se jen těžko vzpamatovával. Dokráčeli do místnosti, kde už čekala krásná štíhlá bruneta-Franceska.

Nicolas si sednul naproti ní a němě na ni zíral. Franceska prolomila ledy.

„Ty si taky myslíš, že jsem ho zabila?“

„No nevím, co si mám myslet, včera jsem tě neviděl. Opravdu nevím, co se v té tvé hlavince zrodilo za nápad,“ prohodil se sarkastickým úšklebkem.

„Víš, že něčeho takového nejsem schopná, v tom bych ti nelhala.“ Odhrnula si pramen vlasů z čela a nervózně skousla ret.

„Tak teď si to trefila. Ty bys mi nelhala, no to snad ani nemůžeš myslet vážně. Na tohle já nemám nervy. Mám tě plný zuby. Už tě v životě nechci vidět!“ Zvednul se a jen za ním třískly dveře. Franceska plakala.

Opět se Nico užíral ve své pracovně. Momentálně trhal Francescinu fotku na miniaturní kousky. Do místnosti vstoupil Bruno

„Ahoj, promiň za to dopoledne,“ řekl Bruno smutně a přešel blíž ke stolu.

„Ne, za nic se noomlouvej, tak by se zachoval každý.“ Nico vstal a objal bratra.

„Jakto že tu s tebou není Franceska?“

„Tak tu sem netahej. Našla se vražedná zbraň a na ní její otisky. Momentálně je hlavní podezřelá. Jako bonus měla poměr s tátou. Fajn, co?“ pousmál se Nico a opět se posadil.

„No to je strašný, to nemůže být pravda!“

„Může,“ odpověděl Nico.

Bylo už pozdě večer a Nicolas nespal, neměl ani tu sílu jít domů. Seděl v kanceláři na pohovce a kouřil jednu cigaretu za druhou. Bolela ho hlava a vůbec všechno na co si vzpomněl. Nebyl sto usnout. Počítal, že s další krabičkou cigaret vydrží až do rána. Noc plynula dál a měnila se v den. Bylo něco po osmé a Nico stál u okna své zakouřené pracovny s hrnkem kávy. Venku vládl shon. Vždyť je den před Vánoce. To už ale bylo jedno. Štědrý večer bude trávit sám, i když mohl by k němu přijít Bruno. Z přemýšlení ho vytrhlo zvonění mobilu.

„Prosím, tady Nicolas Saliveni,“ zakuckal do telefonu.

„Dobrý den, jsem Gianna Catalini, musím vám říct něco ohledně vašeho bratra.“

„Mluvte, co se stalo?“ vyděsil se Nicolas.

„Chodím s ním do stejného ročníku, jsme přátelé, včera vypadal hodně sklesle z té smrti pana profesora. Tak jsem s ním zašla do baru. On se trochu opil a breptal, že je rád, jak se mu to povedlo s otcem. Já se lekla a utekla, ale myslím si, že si to pamatuje. Mám strach.“ Najednou ztichla, ozval se výkřik a pak už nic.

Nico uháněl na oddělení techniků. Nestíhal myslet na nic jiného než na Giannu.

„Najděte mi, kde je mobil s tímhle číslem a okamžitě!“ zaječel přes celou místnost. Nadiktoval číslo a čekal. Těch pár minut trvalo jako celé roky.

„Už to mám!“ ozval se technik. „Je na náměstí Prato della Valle.“

„Dík!“ zavolal ode dveří Nico. Technik jen kroutil hlavou.

Nicolas konečně dojel na náměstí. Rozhlížel se. Doběhl ke kašně uprostřed. Na lavičce tam seděl starý muž.

„Dobrý den. Neviděl jste tu někde mladou ženu? Není to dlouho, potom odešla s plavovlasým mužem.“ Stařík se zamyslel.

„A víte, že ano. Seděla tam na druhé straně. Pak spolu odešli tam tím směrem.“

„Moc jste mi pomohl.“ Nico se podíval k té lavičce, kde měla Gianna sedět. Ano, byl tam ten mobil. Čas tlačil, utíkal tam, kam mu muž ukázal- ke kostelu St. Giastina.

Nico stál na schodech před kostelem a sotva popadal dech. Na schodišti se něco zatřpytilo. Byl to stříbrný náramek. Zvedl ho a prohlížel si ho. Zevnitř bylo vyryté „GIANNA“

„Ty jsi úžasná!“ zašeptal. Schoval náramek do kapsy a vešel do kostela. Bazilika byla fascinující svou velikostí. Právě teď v ní bylo tak třicet lidí, což se v její velikosti ztrácelo. Nico se zastavil a zamyslel se. Sem Bruno z celé Padovy chodil nejradyji. Hlavně dozadu za oltář. Nacházela se tam mříž, která byla pořád odemčená. Málokdo to věděl, tudíž se bál jít. Nico proběhl celou baziliku až na ono místo. Rozhlédl se. Chytnul za kliku, proklouzl dovnitř a běžel dál. Chodba se točila a vedla do podzemí. Nico zpomalil- uslyšel hlasy. Škvírou ve dveřích viděl, že v malé kapličce tam sedí dívka se svázanýma rukama na klíně a Bruno na ni míří. Ta žena musela být Gianna. Nico vytáhl zbraň, nadechl se a byl připraven.

Gianna byla strachem bez sebe.

„Za to, že jsi to řekla mému ubohému bratrovi, zaplatíš!“

„Bruno, nech toho.“ V kapli stál Nicolas.

„Jsi rychlejší, než jsem si myslel. Odlož zbraň nebo ji zabiju!“ přiskočil k Gianně a přitiskl jí pistol ke krku.

„Dobře, ale než mě zastřelíš jako tátu, tak mi řekni, proč si to udělal.“ Nico pustil pistol a dal ruce za hlavu.

„Ty sis toho nikdy nevšiml? To tys byl ve všem první, nejúžasnější, nejúspěšnější. To já jsem byl ta špína. Studoval jsem, abych se mu zavděčil, ale mu to bylo jedno. Máma taky umřela jen díky němu. Když neumí řídit, nemá sedat za volant.“

„Za to nemohl,“ skočil mu do řeči Nico.

„A tu tvou krůtu do toho nebylo zas tak těžký namočit. Tu pistoli našla tátovi ve stole, hezky ji ochytala a pak jsem si ji vzal já.“

„Bruno dost!“ Nico už se neudržel.

„Tak ok, teď se zbavíme téhle blond'até krásky,“ řekl Bruno. Namířil a odjistil. Gianna byla smířená s tím, že je konec. V tom Nico vyskočil, srazil Bruna k zemi.

Začali se rvát. Vypadalo to dobře pro Nica, když mu Bruno vrazil pěstí do břicha. Nico se zklátil. Bruno mu pohotově zarazil hlaveň do spánku. Ozval se výstřel. Byl ale z jiné pistole. To Gianna vzala Nicovu zbraň a zastřelila Bruna. Celá se zhroutila, odhodila zbraň a propukla v pláč. Nico změřil bratrovi tep. Nic. Doplazil se k Gianně a objal ji.

„Je po všem,“ utěšoval ji.

Byl večer, Nicolas už byl doma. Ale sám, potom co Francescu pustili, hned si šla sbalit a odešla. Pokoušel se usnout, vtom zazvonil domovní zvonek. Byla to Francesca.

„Ahoj, ještě jedou promiň.“

„Neomlouvej se, cítím se trapně a hlavně nemáme jeden druhému co vyčítat.“

„No, to máš asi pravdu.“

„Tak sbohem, Nicolasi.“

„Sbohem Francesco.“

Nastal dlouho očekávaný okamžik, Štědrý večer. Nicolas seděl doma sám a společníky mu dělaly cigarety a víno. Pozoroval svůj narychlo sehnaný vánoční stromek a poslouchal koledy v radiu. Slzy se mu draly do očí. Tolik toho ztratil. Zazvonil domovní zvonek. Nico otevřel.

„Ahoj, co by to bylo za Vánoce bez dárků,“ ve dveřích stála Gianna.

„To máš pravdu, pojď dál,“ chytil jí okolo pasu a vedl dál do bytu. Hodně věcí ztratil, ale třeba nějakou našel. Život musí jít dál.

KačQa

„Liz! Máš tady návštěvu,“ přiběhla ke mně Bety s divným kukučem.

„Dave! Co tady děláš?“

„Musel jsem tě vidět!“ vyhrkl ze sebe. Abyste tomu rozuměli, tak s Davem jsem se potkala o prázdninách na Floridě na pláži. Jela jsem tam na dovolenou s mojí nejlepší kamarádkou Bety a Peterem. Leželi jsme na pláži a kolem nás se hrnul dav holek a v čele nějaký svalnatý, libový frajírek. Konaly se tam různé soutěže a tak. Třeba závod na skútru, na prkně, na člunech. No a právě libový frajírek všechny soutěže vyhrál. Jednou když šel kolem mě, tak se dokonce na mě usmál. Ale já si říkala, že to není kluk pro mě. Potom jsem ho potkala v jednom klubu. Poznal mě, přisedl si ke mně, usmál se a pak už to šlo ráz na ráz. Vyzval mě k tanci. Šli jsme spolu na luxusní večeři a procházeli jsme se při měsíčku, prostě romantika. Zamílovala jsem se do něj po uši, změnila jsem na něj názor a začala si užívat, ale vzhledem k okolnostem byl už poslední večer a musela jsem se s ním rozloučit. Myslela jsem, že na mě zapomene, ale mýlila jsem se.

Peter seděl na gauči a pobrukoval si, jako že se nic neděje, Bety se jen v koutě hihňala nadcházející trapné chvílce ticha. A já, panebože co já? Miluju ho, ale tohle je už i na mě dost.

„Dave, já jsem vůbec ani nedoufala, že se ještě někdy uvidíme, myslela jsem, že na mě zapomeneš, že si najdeš nějakou jinou...“

„Počkej. Zadrž. Já miluju jen tebe a nikoho jiného. Nemůžu bez tebe být,“ Peter se na mě podíval svýma smutnýma očima a zabořil se ještě víc do sedačky.

„Já tě taky miluju, ale co dál? Co bude dál?“

„Neboj, mám pronajatou jednu chatku na konci města, budu tady dva měsíce a pak se uvidí.“

„Dobře... Jsem ráda, že si tady,“ objala jsem ho. Všechny nadcházející dny byly zase o hodně veselejší a já si připadala jako v jiném světě. Jen Peter mi nepřál mou velkou lásku. Ani nevím proč, jsme velmi dobří kamarádi, společně pracujeme v jednom supermarketu, ale mluvíme spolu čím dál tím méně.

Je pátek večer a já s Davem kráčíme po tmavé, osamělé ulici. Za námi se plouží Bety s Peterem a o něčem si vyprávějí, ale neslyším je. Posadíme se ke kulatému, barovému stolku. Objednáme si všichni jednoho panáka, ale mně už se teď nic jiného nemůže stát, jen...

„Omluvte mě.“

„Jo, počkej, půjdu s tebou. Musíme spolu něco probrat,“ ohlásí se hned s úsměvem Bety a mrkne na Petera.

„Vy spolu něco máte nebo se mnou Peter už nechce kamarádit?“

„Ne, to rozhodně ne, ale víš, ono to je takové složitější, on...“

„On má holku!!!“ vykřiknu přes celé záchodky. Jestli to je pravda, to už se nedozvím, protože se ozve rána, a pak už jen hluk davu.

„Co se to tady děje???“

„Rvačka!“ zařval na mě jeden kluk přes stále sílící hudbu. Panebože. Hrklo ve mně. Vždyť to je Peter a Dave! Co je to napadlo. Vrhla jsem se mezi ně s řevem. Kupodivu přestali.

„No on pan Dave si myslí, že mu tady všechno patří,“ řekl mi s opovržlivým úsměvem a monoklem pod okem Peter. Pohlédnu na Dava, ten jen nesmyslně kroutí hlavou. A normálně před Peterem a přede všema mě drže a vášnivě políbí.

„Co blbneš!“ zařvu na něj a vlepím mu facku. Odcházím.

„Počkej!“ strhne mě k sobě.

„Tak hele, že se tady rveš s mým nejlepším kamarádem, je jedna věc, že mě tady veřejně tímto, cos teď udělal, ponižuješ, je druhá! Pojd' Bety, svět se zbláznil“ a zklamaně pohlédnu na oba dva. Nemyslela jsem, že jsou tak hloupí jak malí kluci.

Další den ráno mě probudí cinkání kamínků do oken.

„My už si nemáme co říct.“

„Víš, že máš šest úsměvů? První, že tě něco rozesměje, druhý, že se něčemu hloupě šklebíš, třetí úsměv máš pro zákazníky, čtvrtý, když něco po někom žádáš, pátý máš pro sebe před zrcadlo a šestý máš pro své kamarády,“ řekl Dave a zvedl nad hlavu krásnou kytici růží.

„A víš ty, že mě tohle nikdo nikdy neřekl? Ale proč jste se včera večer prali?“

„Neřeš to. Víš, že se moc s Peterem nemusíme.“

„Aha, tak prozatím ti odpouštím,“ řeknu mu s nevím kolikátým úsměvem.

Další den mi je už líp, ale chvilkami se cítím, jako bych něco nenahraditelného ztratila. Něco uvnitř mi říká, že to, co dělám, není správné. No, zapomenu na to a vyrazím s čistou hlavou za Davem do baru.

„Ahoj, prosím tě, nevidělas tady Dava. Je takovej...“

„Neboj, moc dobře si na toho machra s prázdnou hlavou pamatuju. Ty ho máš ráda, vid'?" Ale asi bys měla vědět, že to on si začal s tou rvačkou. Neměla jsem poslouchat, já vím, ale v ten okamžik jsem hned věděla, že se něco přihodí,“ přikývla na mě jedna holka od baru.

„Prosím tě a poslouchala si dál? Docela by mě zajímalo, proč se porvali.“

„No, na začátku si normálně povídali, ale potom jsem zaslechla něco v tom smyslu, že ten druhý mladík tě má velmi rád a že nechce, abys byla smutná ze zklamání, které tě čeká, pokud se s tím frajírkem ihned nerozejdeš. Potom, že tě ten frajírek ani nezná, padlo tam také něco o úsměvech, ale tomu jsem nerozuměla, co tím chtěl ten druhý mladík říct...“ dál už jsem neposlouchala. Měla jsem jasno. V tu chvíli se ve dveřích objevil Dave. Utíkala jsem k němu, usmála se a zeptala jsem se ho: „Jaký úsměv mám teď, docela by mě to zajímalo,“ reakce žádná.

„A já jsem myslela, že mě máš rád, že mě znáš tak jak nikdo jiný, ale pravda vítězí, vždy a všude a to si pamatuj, budeš to potřebovat! Ahoj Bety, teď si s tebou musím zase já promluvit. Sbohem Dave.“

„Co se stalo?“ nevěřicně kroutí hlavou Bety.

„Napřed mi pověz, co je s Peterem.“

„On se do tebe zamiloval. Nevím, jak je to dlouho, ale řekl mi to včera před tou rvačkou.“

„Musím ho najít! Nevíš, kde by mohl být?“

„Běž tam, kam tě táhne tvoje srdce, jedině tak můžeš uspět,“ usměje se na mě.

Zhluboka oddechuju. Běžela jsem celou cestu. Chodívali jsme sem, když jsme byli malí, je to nejkrásnější místo ve městě. Všude stromy, kytky, tráva, čistý vzduch a kouzlo přírody.

„Víš, že máš pět úsměvů? První je, když si říkáš: „To jsem, ale pitomec!“, druhý je, když si říkáš: „To nebylo špatný, jen tak dál!“, třetí máš pro zákazníky, čtvrtý, když se v hloubi duše pozoruješ a pátý, ten máš pro mě.“ Jeho oči a pátý úsměv ve mně zůstanou nadosmrti. A pravda, té můžu jedině poděkovat za to, jak tenhle příběh dopadl.

Michaela Daňková, KB

Ukrytá pravda pod zástěrkou lži

Jmenuji se John Green, pocházím z Newcastlu a rád bych vám vyprávěl příběh o mně a o mém otci, který se skutečně v mém životě stal.

Když jsem v létě roku 1975 dospěl ke svým sedmadvaceti rokům, můj otec se stal svědkem vraždy, při níž, jak ostatní svědci vypověděli, muž v otcových letech zabil malou dívku, když k ní přišel a náhle ji šesti bodnými ranami do břicha poslal k zemi. A poněvadž se nikde nenašla vražedná zbraň, vyšetřovatelé ho prakticky na základě ničeho označili za vraha, který dne 18. července 1975 zabil jistou Sue Longovou za účelem ukojení svého chtíče vidět krev.

Tenkrát to probíhalo strašně rychle, táta stál prakticky ze dne na den za mřížemi. Nemohl jsem tomu uvěřit, otec by nikdy nikomu neublížil. Přišlo mi to velice podivné. Proto jsem se rozhodl, že otce ve vězení navštívím, aby mi to mohl celé objasnit. Tehdy jsem si říkal, jestli bych se neměl táty bát, ale potom jsem si uvědomil, že když nám v mých patnácti letech umřela matka, měl jsem jen jednu oporu, kterou se stal v tomto těžkém období právě táta. A kolik těch těžkých chvil po matčině úmrtí bylo? Mnoho, nemohl jsem se otce bát. A tak jsem se tam vydal beze strachu.

Když jsem do věznice Bear River přišel, táta vypadal hrozně a pořád jen dokola až k zbláznění opakoval, že je nevinný a že mu musím pomoci. A tenkrát jsem si řekl, že ho odtamtud musím dostat, ať to stojí cokoli.

Po tom, co jsem přišel z věznice, jsem se svým bratrancem Mathewem vymyslel plán, jak tátu z věznice vysvobodit. Chtěl jsem se pokusit do vězení nechat poslat za nějaké malé provinění a potom odtamtud tátu vzít domů novou věznickou kanalizací, kterou jsem sám projektoval a na všechno při její rekonstrukci dohlížel.

A jak jsme to s bratrancem naplánovali, tak se také stalo. Táta byl sice trochu překvapen, když viděl svého syna ve vězení, ale všechno dopadlo tak, jak jsme chtěli. Všichni jsme měli velkou radost, když jsme mohli být zase spolu.

A ptáte se, jak jsme to vyřešili po právní stránce? Ono, ve vězení si samozřejmě všimli, že jim dva vězni chybí, ale ze všeho nás vytahal Mathew, který mimochodem pracuje jako právník. A jak dobrý on právník je, nám ukázal při těchto našich soudních tahanicích. Můj otec se tedy i po právní stránce věci dostal na svobodu a lidé, kteří nám tohle všechno způsobili, obsadili naše místa v celách. Holt, pravda zase jednou zvítězila, i když to dalo obrovskou fušku.

Jardas [Džardas]

Schůzka se smrtí

„Co tě to napadlo,“ kroutila hlavou paní Hálková a pozorovala dceru, „jet takhle večer. Vždycky jsi jezdila ráno.“

„Kolikrát ti mám opakovat,“ durdila se devatenáctiletá dcera Hela, „že máme ráno praktika a to bych nestihla.“

Nemohla říct matce, že má schůzku s Honzou. Popadla kabelu a honem na nádraží. Po příjezdu se vydala k Honzovu podnájmu, který byl nedaleko nádraží. V bytě si vyndala věci z tašky a šla s balíčky do kuchyně do lednice.

Tam však nedošla. V kuchyni za dveřmi objevila mrtvého majitele bytu pana Horáka.

Ani pro zkušené kriminalisty to nebyl příjemný pohled. Kriminalista Koval se procházel po bytě a pečlivě se rozhlížel.

„Můžu?“ oslovil Kovalu doktor Mrázek a hned pokračoval. „Mrtvý byl ubodán.“

Napočítal jsem 18 až 20 bodných ran, z nich deset mohlo zapříčinit smrt. Ležel tu asi dva dny. Další informace ti dodám zítra. Ale přece jen se mi něco nezdá...“

„Tak ven s tím,“ řekl Kovala. „Co je?“

„Všimni si, že je v takové nepřírozené poloze. Vypadá to, že se s pachatelem přetahoval, ale ne tady u sporáku. Sem ho vrah přitáhl už mrtvého. Proč, to nevím, ale ty si s tím už poradíš.“

„Tak vám pěkně děkuju,“ opáčil Kovala .

Nakoukl do pokoje, kde Hela podřimovala. Na výpověď musí ještě chvíli počkat. Fotograf balil fotoaparáty, otisky byly sejmuty. Bylo jich v celém bytě požehnaně. Jen jeho spolupracovník Tonda Jiříčka stále nad něčím přemýšlel.

„Vypadá to, že tady byl pořádný mejdan. Aspoň podle těch skleniček. Vypadá to na čtyři, pět lidí...“

„Ty sklenky tu mohly být delší dobu.“

„To je pravda, jenomže na třech jsou otisky a na dvou pěkně čitelné.“

Kovala ale zaregistroval pohyb za dveřmi.

„Už je to lepší slečno?“ pustil se do hovoru s dívkou, která mrtvého objevila, zalarmovala sousedy a pak se zhroutila.

„Děkuju, už je mi dobře.“ drkotala zuby Hela Hálková.

„Pojďte, odvedu vás na ubytovnu a pak si spolu promluvíme.“

Kapitán se při hovoru zaměřil na to, co Hela i její kamarádka Marie pověděly o starém pánovi.

„Poslední dobou se pan Horák dost toulal a pak si přivedl společnost... tedy dámskou společnost. Dvě nebo tři tam ale chodily častěji. Taková dvojice- jedna černovláska a druhá blondýna. Ta ale byla odbarvená.“

„Když večer někdo zazvonil, byl za mnou kamarád Jirka,“ pokračovala Marie, „Jirka otevřel a tam stál nějaký chlap a dvě ženské- blondýna a černovláska. Ptali se po Horákovi. Než jsme stačili něco říct, přišel Horák a pozval je k sobě. Víc nevím.“

„A co bylo pak?“ vyzvídal Kovala.

„Po desáté hodině se začali strašně hádat a pak se začali i prát. Dostali jsme strach a utekli pryč.“

„Mohly být motivem vraždy peníze?“

„Jelikož měl přezdívku „Amerikán“, všichni si mysleli, že je bohatý, ale bylo to spíš naopak.“

„ Takže ti tři, co přišli, nevěděli, že nemá peníze?“

„ Zřejmě ano.“

„ Moc vám děkuji za ochotu, kdyby bylo třeba, tak za vámi ještě zajdu, nebo tady máte číslo, kdyby vás ještě něco napadlo.“

„ Nashledanou.“

„ Nashle.“

Rozloučili se a Kovala vyšel z bytu.

Bylo nutné vypátrat povedenou trojici. Netrvalo dlouho. Byli zajištěni ve vlaku směrem na Prahu.

Další spád událostí byl rychlý. Všichni tři byli předvedeni. U žen byly nalezeny věci z bytu pana Horáka.

Starý pán tak doplatil na své choutky a na svou pověst boháče, kterou uměle pěstoval.

Dany

NIKDO NENÍ DOKONALÝ

Tak, jako v minulém čísle, jsme se i teď dotázaly několika šťastlivců na ulici.

Otázka č.1:

Co je to toccata?

Otázka č.2:

Co je to halit?

Odpovědi:

1. Druh kávy
2. Jako schovat se. Něco zahalit.

1. Něco s hudbou
2. Nerost

1. Nevím, něco mi to říká, ale nevím co.
2. To je minerál, ještě si to pamatuju z biologie.

1. Jedná se o hudební útvar.
2. Sůl kamenná.

1. Nemám tuha, neslyšela jsem nikdy.
2. Taky nevím, ale myslím, že jsem se s tím slovem už setkala.

1. Něco s hudebkou
2. Sůl kamenná

Toto je jenom několik odpovědí. Myslím, že tento test dopadl lépe než předchozí. Opět jsme se ptaly deseti lidí. Na 1. otázku byly dvě správné odpovědi, na otázku číslo 2 byly 3 správné odpovědi.

A jak zní ty správné odpovědi?

1. toccata- skladba pro klávesové nástroje v rychlém tempu
2. halit- sůl kamenná

Opět jsme zařadily mezi otázky biologii, myslíme, že je to poměrně vděčné téma, ale také nás zajímalo, jaké vědomosti mají lidé z oblasti hudební výchovy.

Anet a Dany

Pizzerie ACAPULCO

Zdravím vás. Do našeho školního časopisu jsem se rozhodla přispět zhodnocením některých podniků ve Vyškově, ať už je to restaurace, kavárna, cukrárna.... Většinu článku bude tvořit můj názor, ten zbytek budou názory jiných lidí. Začínáme s nově otevřenou „Pizzerií Acapulco“.

Při vstupu do podniku nás zaujme krásný bar plný alkoholických nápojů. Usadíme se do boxu. Pohodlně se nám sedí. Chvilíčku po usazení nám příjemná obsluha donese jídelní lístek. Na pití si objednáme tři ovocné čaje. Výběr pizzy mají bohatý. Já si objednáám pizzu „4 formaggi“, mé dvě kamarádky si dají „pizzu Capricciosa“ a těstoviny „Penne Trastavere“. Čaj nám sice donesli v trošku otlučených hrníčcích, ale chuť čaje to nijak neovlivnilo. Pizzu donesli za 12 minut. Má krásně tenké těsto, tak jak to má být. Byla bohatě obložená, pečlivě rozkrájená a chuťově vynikající. Všechny 4 druhy sýrů na mé pizze byly taktéž vynikající. Ne jak v jiných pizzeriích, kde sýry nebyly nic moc. Má kamarádka také svoji pizzu chválila a druhá řekla, že lepší těstoviny ještě nejedla. Dojedly jsme a poprosily o účet. Účet: pizza 95,- Kč a 105,- Kč, ovocný čaj „Milford“ - 20,- Kč a těstoviny 120,- Kč. Ceny jsou dobré. Jediné, z čeho jsme byly celkem zklamané, je to, že pizzerie nemá rozvoz. Rozvážela by pizzu jako jediná ve Vyškově a myslím, že Vyškovákům by se to líbilo.

Naše hodnocení je 9 bodů z 10.

Na ulici jsem oslovila pár lidí. Takto ohodnotili „Acapulco“:

„Jídlo bylo dobré, ale obsluha nic moc. Dala bych jim 5 bodů.“

„Výborné jídlo, šikovná obsluha a krásné prostředí. 10 bodů.“

„Jídlo výborné, obsluha nic moc, pizza super, meníčka trochu flákají a ceny jsou také dobré. Asi 7 bodů.“

Naši spolužáci to zhodnotili takto: „Fajn, pěkné prostředí, nepříjemné servírky, příjemný číšník.“ (Klára Fialková)

„V pizzerii se mi líbilo, ale obsluha byla strašná.“ (Terka Gottvaldová)

„Dobré jídlo i obsluha. Všechno jim tam ladí. Mají pěknou krabici na pizzu.“
(Markéta Novotná)

Natálie Kollmanová , TB

O kom se mluví

Ahojte! Tak jsme tu zase s naší rubrikou o celebritách, opět si můžete počíst o „nedocenených“ celebritách. ☺

Helen Bonham Carter

Helen se narodila 26. května 1966 v Londýně do rodiny vysoce postavených politiků. Většina z vás ji asi bude znát z Harryho Pottera, kde od pátého dílu hraje Belatrix Lastrange. Mohli jste si jí také všimnout v hororovém režisér muzikálu Sweeney Todd, kde hrála po boku Johnnyho Deppa. V tomto snímku mimo jiné dokázala ,že umí i dobře zpívat. Díky filmu Planeta Opic se seznámila Timem Burtonem () a od roku 2001 žijí spolu. Mají dvě děti, Billa (5) a Nell (1). Kmotrem Billyho je Johnny Depp. Helen hrála i v dalších Burtonových filmech, např. Karlík a továrna na čokoládu, Velká ryba, Mrtvá nevěsta, Wallace & Gromit a v roce 1997 přišla první(a my doufáme, že rozhodně ne poslední☺)nominace na Oscara za film Křídla vášně. Helenka se nám líbí jak v roli zákeřné Belatrix, tak jako nejhodnější maminka v Karlíkovi. Ona totiž dokáže zahrát oboje mistrně. Líbí se nám její osobitý styl a taky jí „trošku“ závidíme, že je tak často v blízkosti Johnnyho Deppa. Prostě správná ženská s pořádným talentem.

Heath Ledger (in memoriam)

Je až neuvěřitelné, ale už je tomu rok, co zemřel jeden z nejtalentovanějších mladých herců současnosti- Heathcliff Andrew Ledger, jak zní jeho celé jméno. Narodil se 4.dubna 1979 v Perthu v Austrálii a zemřel 22.ledna 2008 v New Yorku. V divadle hrál už na střední škole a než se dostal na vrchol, hrál v několika televizních seriálech a filmech. První známá role byla Deset důvodů proč tě nenávidím. Za velkým úspěchem však musel do Hollywoodu. V roce 2000 hrál v Patriotovi po boku Mela Gibsona a poté přišel velký úspěch s filmem Příběh rytíře (natáčel se v Praze, kde se také setkal s bývalou přítelkyní Heather Graham). Zlomový byl rok 2005 s filmem Zkrocená hora. Našel zde lásku a (Michell Willson, s níž má dceru Matyldu) a kamaráda Jaka Gyllenhaala (je kmotrem Matyldy. Jeho a Jakeův filmový polibek byl zvolen nejlepším polibkem všech dob) a přišla první nominace na Oscara. Bohužel nebyla naplněna. V tomtéž roce jste mohli Heatha vidět v Kletbě bratří Grimmů. Potom následovalo klidnější rodinné období a spousta plánů, které se ale neuskutečnily, protože se s Michell rozešli a Heath zemřel. Ještě před smrtí stihl dokončit svůj nejúspěšnější snímek Temný rytíř (postavě Jokera dal úplně novou tvář) a roztočil Imaginarium dr. Parnasse. Po změně ve scénáři se v Heathově roli objeví Johnny Depp, Jude Law a Colin Farrell, čímž mu chtěli vzdát hold. Heath je opravdu škoda, pořád si tak nějak neuvědomujeme, že s ním už žádný nový film nevidíme. Teď už jen zbývá doufat, že Oscara opravdu dostane, protože si ho podle nás zaslouží. Jeho kouzelný úsměv a rošťáckou tvář si všichni filmoví fanoušci budou pamatovat navždy.

TeA* a KačQa

Je libo hříšně dobrou čokoládu?

Tak schválně, naši milí přátelé,
co se vám jako první vybaví, když se řekne čokoláda?

- Sladká?
- Bílá?
- Tmavá?
- Hořká?
- S náplní?
- 90%?
- Nebo snad nějaká kuriozita? Třeba hmyz v čokoládě? Vy máte, ale chutě...
- Anebo že jí hned sníte?
- A co tak Brusel? Nic? Pořád nic? Ale no ták! Zkuste si vzpomenout!

Těm, co si zatím nevzpomněli, rády poradíme. Co tak belgické pralinky? (Ano, už z toho názvu se sbíhají sliny.) Brusel je vyhlášené město čokolády.

Přiznejme si, první, co Vás napadlo, bylo určitě, jak čokoláda chutná nebo jak vypadá. Ale co její vlastnosti? Jak se vyrábí? Jaké má účinky?

A proto bychom rády začaly s malým poučením, o účincích a historii čokolády.

Čokoláda má doopravdy na něco vliv? Ano!

- S vysokým obsahem kaka a pomůže proti bolestem hlavy.
- 80% a více kaka a v čokoládě snižuje riziko rakoviny kůže a oddaluje stáří. (Heuréka! Že by nový elixír pro věčné mládí?)
- Chrání před migrénou.
- A co je nejhlavnější – dodává dobrou náladu!

A teď něco zajímavého z historie:

- Už staří Mayové pěstovali kakaovníky. (Vyráběli z nich něco na způsob dnešního vína.)
- Jeden Španěl... (Hernán Cortés. Říká vám to něco? Ne? Tak už bude!) Přivezl kakao do Evropy a zasloužil se o pěstování.
- V roce 1763 se britští výrobci piva cítili čokoládou tak ohroženi, že požadovali, aby její výroba byla omezena zákonem.
- Čokoláda byla stále populárnější a tvrdá konkurence na trhu s čokoládou vedla k tomu, že někteří výrobci do ní přidávali škrob, aby jí vyprodukovali více. V Anglii se do čokolády dokonce přidával cihlový prach, aby měla sytější barvu.

Rada nakonec? Všeho s mírou!

Gabča

Zuzka

Redakční

Rada

KB

*Katka Lorenzová
Martina Grmelová
Nomuum Batchuluun
Tereza Sypková
Monika Jánská
Linda Váradiová
Veronika Stropková
Aneta Maženská
Dana Bezděková
Mojmír Barák
Tomáš Heimerle
Jakub Kudýn*

KA

*Tereza Dvořáková
Katka Harásková
Aneta Piňosová
Lenka Synková
Martina Pitáková*

TB

*Gabriela Šmejkalová
Zuzana Jelínková*

QA

Katka Vrbacká

Mgr. Hana Šaini Hejová

*Za případné chyby se omlouváme,
tiskařský šotek u nás stále rádí.*